

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 62/08-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. februára 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. B., nar. 13. marca 1967, t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. P. M., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Martin sp. zn. 3 T 69/2006 zo 6. marca 2007, ako aj postupom Okresného súdu Martin súvisiacim s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 9. mája 2007 a uznesením sp. zn. 3 T 69/2006 z 10. júla 2007 a tiež uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 2 Tos 50/2007-546 z 22. augusta 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2007 doručená sťažnosť P. B., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. M., B., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17

ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) súvisiacim s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 9. mája 2007 a jeho uznesením sp. zn. 3 T 69/2006 zo 17. júla 2007 (správne má byť 10. júla 2007 - 17. júla 2007 bolo toto uznesenie vyhotovené, pozn.) a tiež uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Tos 50/2007-546 z 22. augusta 2007. Podaním doručeným ústavnému súdu 3. októbra 2007 sťažovateľ doplnil a rozšíril svoju sťažnosť tak, že ňou namieta porušenie označených práv aj uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 zo 6. marca 2007.

Zo sťažnosti, jej doplnenia, priloženej dokumentácie a z dotknutého spisu okresného súdu vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné konanie pod sp. zn. 3 T 69/2006. Sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie okresného súdu z 21. marca 2006 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom pri predbežnom prerokovaní obžaloby okresný súd 6. marca 2007 doplnil dôvody väzby aj o dôvod uvedený v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Martin (ďalej len „okresná prokuratúra“) podala 7. augusta 2006 na sťažovateľa obžalobu pre podozrenie zo spáchania trestnej činnosti voči svojej manželke (v súčasnosti už bývalej) L. F. (predtým B.), ktorej sa mal dopustiť troma skutkami, a to 1. augusta 2005, 11. februára 2006 a 19. marca 2006. Podľa bodu 1 obžaloby sa sťažovateľ mal dopustiť trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 [zákon č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“)], trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a trestného činu násillia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1, 2 Trestného zákona, podľa bodov 2 a 3 obžaloby sa mal dopustiť pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona účinného od 1. januára 2006 (ďalej len „nový Trestný zákon“), pokračovacieho prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) nového Trestného zákona a podľa bodu 2 aj prečinu nebezpečného vyhrážania podľa §

360 ods. 1 a 2 písm. b) nového Trestného zákona. Na verejnom zasadnutí konanom 6. marca 2007 pri predbežnom prerokovaní obžaloby okresný súd sťažovateľa upozornil, že skutok uvedený v bode 1 obžaloby, predtým kvalifikovaný ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, bude okresný súd ďalej kvalifikovať ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 a 3 Trestného zákona, a taktiež upozornil sťažovateľa, že skutok uvedený v bode 2 obžaloby, ktorý prokuratúra kvalifikovala ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) nového Trestného zákona, bude v ďalšom konaní okresný súd posudzovať ako pokus o zločin ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 a 2 písm. b) nového Trestného zákona.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza, že „väzba je v mojom prípade, či už podľa § 71 ods. 1c ale najmä podľa § 71 ods. 1a zjavne nezákonná aj z dôvodu, že poškodená - bývalá manželka L. B., teraz F. nebola pri svojich výpovediach ako svedkyňa poškodená ani doteraz poučená podľa § 130 TP o práve odoprieť výpoveď a taktiež aj vykonané znalecké posudky sú v trestnom konaní ako dôkazy nepoužiteľné a nemôžu tvoriť podklady pre dôvody väzby nášho klienta. Mimo týchto dôkazov neexistujú žiadne skutočnosti, ktoré by dávali dostatočný podklad pre domnienku, že budem pokračovať v trestnej činnosti, resp. dôvod väzby podľa § 71a TP. Okresný súd aj krajský súd konštatovali potrebu opakovať tieto dôkazy, čo znamená prakticky opakovať celé prípravné konanie avšak bez toho aby podnikli konkrétne kroky proti mojej nezákonnej väzby.“

Nezákonnosť svojej väzby namietal sťažovateľ v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 9. mája 2007, o ktorej rozhodol okresný súd napadnutým uznesením z 10. júla 2007 tak, že ju zamietol. O sťažnosti sťažovateľa proti tomuto uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením z 22. augusta 2007 tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ svojou sťažnosťou namieta postup okresného súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 9. mája 2007, ktorý o nej nerozhodol urýchlene, čím mal porušiť jeho právo podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru, keďže „celé rozhodovanie... trvalo až do doručenia mi rozhodnutia Krajského súdu trvalo viac ako 3 mesiace. Stalo sa to vinou okresného súdu...“.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu z 10. júla 2007 a napadnutému uzneseniu krajského súdu z 22. augusta 2007 sťažovateľ okrem iného uvádza, že označené súdy sa opierajú «o nezákonné znalecké posudky, ktorých nezákonnosť sám ako okresný tak aj krajský súd aj v napadnutých uzneseniach konštatovali na základe mojich námietok, resp. námietok môjho obhajcu... Do očí bijúce je uznesenie Okresného súdu zo dňa 17. 7. 2007 v ktorého odôvodnení sa uvádza, že moja väzba je odôvodnená výpoveďou poškodenej a znaleckými posudkami pričom vzápätí uvádza, že táto výpoveď ako aj znalecké posudky sa budú opakovať a pochybenia budú napravené... a teda vzhľadom na budúcu výpoveď poškodenej je potrebné držať ma vo väzbe... vnímam to tak, že dôvodom mojej väzby je aj budúca podľa súdu vhodná resp. želaná výpoveď poškodenej a dovoľím si povedať budúce znalecké posudky, o ktorých „nestranný a nezávislý súd vie, aké budú a preto je potrebné ma držať vo väzbe a ešte ju týmito skutočnosťami aj odôvodniť“?! Mne sa to zdá absurdné a jedná sa evidentne podľa môjho názoru o nerešpektovanie zásady prezumpcie neviny, neskúmanie konkrétnych skutočností pre existenciu väzobných dôvodov...».

Podaním doručeným ústavnému súdu 3. októbra 2007 sťažovateľ rozšíril svoju sťažnosť tak, že namieta aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 zo 6. marca 2007, ktorým okresný súd pri predbežnom prerokovaní obžaloby zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, neprijal jeho písomný sľub ani návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a zmenil dôvody jeho väzby na dôvody podľa § 71 písm. a) a c) Trestného poriadku.

Na základe dôvodov uvedených v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd „... najmä podľa... bodu III. a tejto sťažnosti konštatoval, že Okresný súd v Martine včasným nekonaním o mojej žiadosti o prepustení z väzby zo dňa 9. 5. 2007 v konaní spis. zn. 3 T 69/2006 porušil moje právo na rozhodovanie o väzbe bez zbytočných prietáhov podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru ďalej žiadam, aby Ústavný súd SR najmä podľa toho bodu III. c tejto sťažnosti konštatoval, že Okresný súd v Martine... svojim uznesením zo dňa 6. 3. 2007 v konaní spis. zn. 3 T 69/2006 tým, že nevrátil vec do prípravného konania, rozšíril

dôvody mojej väzby podľa § 71 ods. 1a porušil moje práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj čl. 5 ods. 1, čl. 17 ods. 1, 2, 3 Dohovoru.

taktiež žiadam, aby Ústavný súd Slovenskej republiky najmä podľa bodu III. b tejto sťažnosti vyslovil, že Okresný súd v Martine svojim uznesením zo dňa 17. 7. 2007 vo veci konania spis. zn. 3 T 69/2006 a Krajský súd v Žiline svojim uznesením spis. zn. 2 Tos/50/2007-546 svojim porušili moje základné práva podľa čl. 5 ods. 1, 4 a čl. 6 ods. 1, 2 Dohovoru a článku 17 ods. 1, 2, 5 a 46 ods. 1 Ústavy SR v súvislosti s väzbou a pokračujúcim obmedzením mojej osobnej slobody. Zároveň žiadam, aby Ústavný súd SR zrušil napadnuté uznesenia Okresného súdu v Martine a Krajského súdu v Žiline a zároveň nariadil Krajskému súdu v Žiline moje okamžité prepustenie z väzby.

Uplatňujem priznanie zadosťučinenia v sume Sk 250 000 a náhradu trov právnej pomoci.“

Ústavný súd si ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal od okresného súdu a krajského súdu vyjadrenia k sťažnosti sťažovateľa.

Vyjadrenie okresného súdu pozostávajúce z vyjadrenia podpredsedu okresného súdu a vyjadrenia zákonného sudcu - predsedu príslušného senátu okresného súdu, bolo ústavnému súdu doručené 31. októbra 2007. Vo vyjadrení podpredsedu okresného súdu sa okrem iného uvádza:

«... Ústavná sťažnosť sa týka konania a postupu vo veci vedenej proti obž. P. B., trvale bytom H., t. č. vo výkone väzby... na Okresnom súde v Martine pod sp. zn. 3 T/69/2006, ktoré sa začalo na tunajšom súde dňa 07. 08. 2006 a doposiaľ nie je právoplatne skončené.

Prílohu tohto vyjadrenia tvorí aj vyjadrenie zákonného sudcu vo veci vedenej na Okresnom súde v Martine pod sp. zn. 3 T/69/2006, ku ktorému sa Okresný súd v Martine v plnom rozsahu pripája, stotožňuje sa s jeho obsahom a odkazuje naň, pre jeho komplexnosť, náležitú a presvedčivú odôvodnenie i s uvedením časovej chronológie úkonov i dôvodov tohto postupu, ktoré sú zásadne odlišné od tých, ktoré sú prezentované v ústavnej sťažnosti a sťažovateľom podávané jednostranne a účelovo. Je nepochybné, že v prípade akejkoľvek potreby Okresný súd v Martine ústavnému súdu poskytne kompletný spisový materiál sp. zn. 3 T/69/2006 (s ohľadom však na to, že ide o vec väzobnú, doposiaľ

právoplatne nerozhodnutí), aby sa i sám mohol presvedčiť o konaní sťažovateľa, pokiaľ by ho nepresvedčilo toto vyjadrenie a vyjadrenie zákonného sudcu, po posúdení aj ďalších listinných dôkazov, ktoré môže mať ústavný súd k dispozícii, keď sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti neuvádza fakty a argumenty uvedené vo vyjadrení zákonného sudcu a vyplývajúce aj zo samotného spisového materiálu.

Súčasne je potrebné poukázať na to, že Okresný súd v Martine v predmetnej väzobnej trestnej veci konal a koná v rámci objektívnych a reálnych možností, ktoré má, a to aj z pohľadu zákonného sudcu v intenciách procesného postupu daného Trestným poriadkom a aj už vo vyjadrení zákonného sudcu citovaných nálezov ústavného súdu a procesných „špekulácií“ a účelových konaní sťažovateľa pravdepodobne s cieľom minimálne predĺžiť konanie v trestnej veci tak, aby dosiahol hornú hranicu celkovej doby trvania väzby v konaní pred súdom s následnou povinnosťou súdu ho z väzby prepustiť. Opätovne ako aj zákonný sudca v predmetnej trestnej veci i okresný súd poukazuje na opakované držanie hladovky, nemožnosť tak vykonávania procesných úkonov so sťažovateľom, v dôsledku jeho konania (i opakovaná voľba obhajcu, resp. jeho zmena, naposledy dňa 23. 10. 2007, zatiaľ len faxovým podaním) opakované rušenia nariadených termínov hlavných pojednávaní a ich nové nariadovanie.

Okresný súd v Martine postupom v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3 T/69/2006 neporušil základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a navrhuje, aby sťažnosť P. B. zo dňa 27. 09. 2007, doručení dňa 28. 09. 2007 vedenú na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1631/07 odmietol, resp. neprijal.»

Vo vyjadrení zákonného sudcu sa uvádza:

«K bodu III. písm. a) sťažnosti obv. P. B., ktorým namieta porušenie jeho práva na rozhodnutie o väzbe bez zbytočných prietáhov podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uvádzam nasledovné:

Obvinený P. B. prostredníctvom svojho obhajcu podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Táto žiadosť bola Okresnému súdu v Martine doručená 9. 5. 2007. Vo svojom podaní obvinený požiadal, aby sa o jeho žiadosti rozhodlo na verejnom zasadnutí.

O predmetnej žiadosti obvineného P. B. súd chcel rozhodnúť na hlavnom pojednávaní vytyčenom na 22. 5. 2007. Na žiadosť obhajcu obvineného, bol tento termín hlavné pojednávania zrušený a bol nariadený nový termín hlavného pojednávania na 7. 6. 2007, kedy súd chcel rozhodnúť o žiadosti obvineného na prepustenie z väzby na slobodu. Dňa 28. 5. 2007 bolo tunajšiemu súdu riaditeľom Ústavu na výkon väzby a ÚVTOS Ružomberok oznámené, že P. B. dňa 24. 5. 2007 odmietol prevziať raňajky a zahájil protestnú hladovku. Dňa 31. 5. 2007 bol obv. P. B. z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu hospitalizovaný v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne. Z tohto dôvodu i vzhľadom na správu plk. MUDr. L. G. z 1. 6. 2007 o nemožnosti eskorty obvineného na Okresný súd Martin bol súdom zrušený aj termín hlavného pojednávania nariadený na deň 7. 6. 2007. Okresnému súdu v Martine 7. 6. 2007 riaditeľ nemocnice pre obvinených a odsúdených v Trenčíne oznámil, že obv. P. B. 6. 6. 2007 zrušil hladovku. Dňa 14. 6. 2007 Okresný súd v Martine zistil, že obv. P. B. bol 12. 6. 2007 eskortovaný naspäť do ÚVV a ÚVTOS Ružomberok, pričom zdravotný stav obvineného bol dobrý a umožňoval mu vypovedať na pojednávaní. Vzhľadom k tomu, že prísediaca senátu okresného súdu J. M. od 14. 6. 2007 do 25. 6. 2007 čerpala riadnu dovolenku a bola mimo územia SR ako i vzhľadom k tomu, že predseda senátu od 26. 6. 2007 až do 8. 7. 2007 čerpal riadnu dovolenku a bol mimo územia SR nebolo možné v tomto období rozhodnúť o žiadosti obv. P. B. z 9. 5. 2007. Predseda senátu stanovil najbližší možný termín verejné zasadnutia a to na 10. 7. 2007, kedy o žiadosti obv. P. B. bolo rozhodnuté na verejnom zasadnutí po vypočutí obvineného.

Je potrebné konštatovať, že obv. P. B. v podaní zo 17. 5. 2007 označené ako „doplnenie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 9. 5. 2007“ okresnému súdu doručené 18. 5. 2007, požiadal, aby sa o jeho žiadosti o prepustení z väzby na slobody rozhodlo na neverejnom zasadnutí. Okresný súd v Martine v období od 18. 5. 2007 do 14. 6. 2007 o žiadosti obvineného nerozhodol na neverejnom zasadnutí, a to nie z dôvodu nečinnosti, ale z tohto dôvodu, že konal v dobrej viere a v intenciách nálezu Ústavného súdu SR III. ÚS 84/2006 zo dňa 17. 5. 2006, nálezu Ústavného súdu I. ÚS 352/2006 z 10. 1. 2007, článku 154c ods. 1 ústavy SR a článku 5 ods. 4 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže chcel obvineného osobne vypočuť k dôvodom a okolnostiam ďalšieho trvania väzby, čo však nebolo možné, keďže zdravotný stav obv. P. B. v tomto období z dôvodu držania hladovky neumožňoval jeho eskortovanie na Okresný súd

v Martine. V tejto súvislosti je nevyhnutné spomenúť, že po ukončení protestnej hladovky obv. P. B. podaním z 2. 7. 2007, súdu doručené 3. 7. 2007 opätovne požiadal, aby sa mohol zúčastniť verejného zasadnutia o väzbe, ktoré súd vytýčil na 10. 7. 2007. Z písomného vyjadrenia obv. P. B. zo dňa 28. 7. 2007, ktorým uviedol, že trvá na svojej prítomnosti na akomkoľvek hlavnom pojednávaní vedenom na Okresnom súde v Martine pod sp. zn. 3 T 69/2006 nesporne vyplýva, že žiadosť obvineného, aby súd rozhodol o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 9. 5. 2007 na neverejnom zasadnutí bola len účelová.

K bodu III. písm. b) ústavnej sťažnosť obv. P. B. z 27. 9. 2007, ktorým namietal, že okresný súd (a krajský súd) porušil jeho práva na zákonnosť väzby a prezumuje jeho vinu podľa článku 5 ods. 1, 4 a článku 6 ods. 1, 2 dohovoru a článku 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy SR uvádzam nasledovné:

Na obvineného P. B. bola Okresnému súdu v Martine podaná dňa 7. 8. 2006 obžaloba prokurátorom Okresnej prokuratúry Martin pre podozrenie zo spáchania trestnej činnosti voči svojej (v súčasnosti už bývalej) manželke L. F. (predtým B.), ktorých sa mal dopustiť tromi skutkami, a to zo dňa 1. 8. 2005, 11. 2. 2006 a 19. 3. 2006. Podľa obžaloby obv. P. B. sa mal v bode 1) obžaloby dopustiť trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005, trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005, trestného činu násilia proti skupine obyvateľov a proti jednotlivcovi podľa § 197a ods. 1, 2 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005, v bode 2) a 3) obžaloby pokračovacieho zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1, 2 písm. d) Tr. zák. účinného od 1. 1. 2006, pokračovacieho prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. účinného od 1. 1. 2006 a v bode 2) obžaloby prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. účinného od 1. 1. 2006. Na verejnom zasadnutí konanom 6. 3. 2007 pri predbežnom prejednaní obžaloby súd obv. P. B. upozornil, že skutok v bode 1) obžaloby, predtým kvalifikovaný ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005, bude súd ďalej kvalifikovať ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1, 3 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 a taktiež upozornil obvineného, že skutok v bode 2) obžaloby, ktorý prokuratúra kvalifikovala ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. bude v ďalšom konaní súd posudzovať ako pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. Uznesením

Okresného súdu Martin sp. zn. 3 T 69/2006 zo 6. 3. 2007, súd u obv. P. B. zmenil dôvody väzby s tým, že u obvineného sú dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. a v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Je potrebné konštatovať, že výpoveď poškodenej L. F. (predtým B.) z prípravného konania nebola vykonaná v súlade so zákonom, nakoľko poškodená nebola vyšetrovateľom poučená v zmysle § 130 ods. 1, 2 Tr. por. Taktiež je možno súhlasiť, že znalecké posudky znalcov z odboru zdravotníctva a psychológie MUDr. I. M. a PhDr. G. H. z časti vychádzali z výpovede poškodenej z prípravného konania a preto nie je možné tieto dôkazy použiť pred súdom. Toto pochybenie orgánov činných v trestnom konaní je možné napraviť na hlavnom pojednávaní a to výpoveďou svedkyne poškodenej, pri ktorej budú prítomní obaja znalci a následne výsluchom vyššie uvedených znalcov. Dôvodnosť podozrenia, že obv. P. B. sa mal dopustiť vyššie uvedených skutkov voči svojej bývalej manželke, je podporená (bez ohľadu na výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní) usvedčujúcimi výpoveďami ďalších svedkov a listinnými dôkazmi. Zo skutku v bode 1) obžaloby (skutok z 1. 8. 2005) je obv. P. B. nepriamo usvedčovaný výpoveďou svedka Ing. M. C. G. Zo spáchania skutku zo dňa 19. 3. 2006 (skutok v bode 3) obžaloby) je obv. usvedčovaný výpoveďou svedkyne E. T., ďalej výpoveďami svedkov príslušníkov polície OR PZ Martin M. C. a R. M., ale aj listinnými dôkazmi lekárskeho potvrdením, záznamom o ošetrovaní pacienta - poškodenej, ďalej zápisnicou o trestnom oznámení poškodenej zo dňa 19. 3. 2006 ako i zápisnicou o konfrontácii medzi obv. P. B. a svedkyňou L. B. zo dňa 19. 3. 2006, kedy poškodená bola poučená zákonným spôsobom, nevyužila svoje právo v zmysle § 130 ods. 1, 2 Tr. por. a vypovedala proti obv. P. B. Zo spáchania skutku zo dňa 11. 2. 2006 (skutok v bode 2) obžaloby) je obvinený usvedčovaný listinnými dôkazmi a to lekárskeho potvrdením ako aj ambulatným záznamom zo dňa 11. 2. 2006 o ošetrovaní poškodenej, z ktorého vyplýva, že poškodená ako príčinu vzniku zranenia uviedla zbitie inou osobou.

Z vyššie uvedených skutočností nie je možné súhlasiť s vyjadrením obv. P. B. v ústavnej sťažnosti, v ktorej uviedol, že poškodená obvineného nikdy vo svojich súdom použiteľných výpovediach neoznačila za páchatel'a trestných činov, ktoré sa jemu kladú za vinu.

Pokiaľ v ústavnej sťažnosti obv. P. B. napáda uznesenie Okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 zo 17. 7. 2007, ide zrejme o písársku chybu, pretože uznesenie súdu o zamietnutí

žiadosti obv. P. B. z 9. 5. 2007 o prepustenie z väzby na slobodu bolo vyhlásené 10. 7. 2007, pričom samotné uznesenie okresného súdu bolo vyhotovené dňa 17. 7. 2007.

V písomnom vyhotovení uznesenia Okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 zo dňa 10. 7. 2007 súd podrobne vysvetlil, prečo mal za to, že u obvineného P. B. sú naďalej dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. a v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., a preto v podrobnostiach odkazujem na odôvodnenie vyššie uvedeného súdneho rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, mám za to, že súd v danej veci dôsledne postupoval v súlade so zákonom a svojim postupom vo veci vedenej na Okresnom súde v Martine pod sp. zn. 3 T 69/2006 neporušil žiadne právo obvineného P. B., ktoré mu priznáva tak Ústava SR ako i Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavnú sťažnosť obv. P. B. súd považuje za účelovú, ktorej zmyslom je predĺžiť konanie v trestnej veci obv. P. B. vedenej na Okresnom súde v Martine tak, aby obvinenému uplynula celková doba väzby v konaní pred súdom, a z tohto dôvodu by súd musel obvineného prepustiť z väzby na slobodu. Tieto závery súdu vyplývajú z konania obvineného, ktorý už dvakrát držal v tejto veci hladovku, 4-krát si zvolil iného obhajcu a v dôsledku konania obvineného musel súd už viackrát zrušiť vytyčený termín hlavného pojednávania, resp. odročiť hlavné pojednávanie na iný termín. Z týchto dôvodov navrhujem, aby Ústavný súd SR sťažnosť obv. P. B. z 27. 9. 2007 neprijal.»

Vyjadrenie krajského súdu k sťažnosti bolo ústavnému súdu faxom doručené 5. novembra 2007. Predseda krajského súdu sa v ňom odvoláva na vyjadrenie predsedníčky príslušného senátu krajského súdu, v ktorom sa uvádza:

„V súvislosti so sťažnosťou P. B., ktorou sťažovateľ namieta okrem iného porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd aj uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2 Tos 50/2007 z 22. augusta 2007, vychádzala som zo zberného spisu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 2 Tos 50/2007, z ktorého som zistila nasledovné skutočnosti:

Krajský súd v Žiline v trestnej veci obvineného P. B. uznesením sp. zn. 2 Tos 50/2007 zo dňa 22. 8. 2007 zamietol podľa § 193 ods. 1 Tr. por. jeho sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu v Martine, sp. zn. 3 T 69/2006 z 10. 7. 2007, ktorým bola okrem iného

zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

Pokiaľ ide o dôvody ústavnej sťažnosti P. B., vychádzajúc zo spomínaného zberného spisu KS Žilina konštatujem, že tieto sú v podstate opakovaním dôvodov sťažnosti proti vyššie citovanému uzneseniu Okresného súdu v Martine, s ktorými sa Krajský súd v Žiline v sťažnostnom konaní vysporiadal a svoje úvahy rozviedol v uznesení sp. zn. 2 Tos 50/2007 z 22. augusta 2007.

Vzhľadom k vyššie uvedenému potom, odvolávajúc sa na dôvody vyššie citovaného rozhodnutia krajského súdu, považujem sťažnosť P. B. za nedôvodnú. “

Vyjadrenia okresného súdu a krajského súdu zaslal ústavný súd na vedomie právneho zástupcovi sťažovateľa a vyzval ho na zaujatie stanoviska. Právny zástupca sťažovateľa zaujal k uvedeným vyjadreniam stanovisko v podaniach doručených ústavnému súdu 22. novembra 2007, 10. decembra 2007 a 4. januára 2008.

V podaní doručenom ústavnému súdu 22. novembra 2007 právny zástupca sťažovateľa okrem iného uviedol:

„... Realita je, že Okresný súd v Martine nebol schopný a dovoľme si tvrdiť ochotný rozhodnúť o žiadosti nášho klienta o prepustenie z väzby zo dňa 9. 5. 2007 viac ako 2 mesiace. Okresný súd v Martine sa začal vecou zaoberať až potom čo Krajský súd v Žiline vyhovel sťažnosti pre nečinnosť podľa § 55 ods. 3 TP a prikázal Okresnému súdu v Martine rozhodnúť v zákonnej lehote o predmetnej žiadosti a to buď na verejnom alebo neverejnom zasadnutí.

Predseda senátu účelovo uvádza, že o žiadosti nerozhodol preto, lebo chcel o väzbe nášho klienta rozhodnúť na verejnom zasadnutí. S týmto názorom predsedu senátu sa na základe podanej sťažnosti pre nečinnosť nestotožnil ani Krajský súd v Žiline. Poukázal pritom aj na skutočnosť, že P. B. podaním doručeným Okresnému súdu v Martine dňa 18. 5. 2007 výslovne požiadal aby súd o jeho žiadosti o prepustenie z väzby rozhodol na neverejnom zasadnutí. Ako dôvod neverejného zasadnutia uviedol jeho snahu pomôcť aj takýmto spôsobom súdu rozhodovať o jeho veci bez prietáhov. Za tým účelom sa náš klient vzdal dokonca ponuky inštitútov podľa trestného poriadku, ktoré nahrádzujú väzbu.

Čo sa týka hladovky nášho klienta začatej dňa 24. 5. 2007 - bol to zúfalý spôsob ako

upozorniť Okresný súd resp. predsedu senátu na svoju vec.

P. B. je vzhľadom aj na v žiadosti o prepustenie z väzby zo dňa 9. 5. 2007 vrátane doplnenia zo dňa 10. 5. 2007 uvedené nálezy ÚS SR a rozhodnutia NS SR presvedčený o nezákonnosti svojej väzby resp. jej trvania a s týmto jeho názorom sa plne v našej advokátskej kancelárii stotožňujeme.

Pravdou je, že náš klient dňa 3. 7. 2007 oznámil súdu, že sa chce zúčastniť verejného zasadnutia o väzbe, urobil však tak len z toho dôvodu, že bolo doručené predvolanie na toto verejné zasadnutie. Stalo sa tak potom ako Krajský súd v Žiline vyhovel sťažnosti pre nečinnosť...“

Vo vzťahu k časti sťažnosti, ktorou „namietame, že Okresný súd a krajský súd porušil jeho práva na zákonnosť väzby a prezumuje jeho vinu“, právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku okrem iného uviedol:

„Nechápeme, čo tým myslel podpredseda Okresného súdu v Martine, keď uviedol, že náš klient neuvádza argumenty zákonného sudcu, dokonca v sťažnosti sa pokúša zaviesť Ústavný súd, že P. B. prezentuje svoj prípad jednostranne a účelovo. Tomuto tvrdeniu nemôžeme v žiadnom prípade dať za pravdu. Naša advokátska kancelária, pri koncipovaní predmetnej sťažnosti i návrhu na prepustenie z väzby, sa snažila objektívne prezentovať skutočnosti ohľadom prípadu nášho klienta, vychádzala pritom z reálne existujúcich faktov, ktoré sme uviedli a sú v súdnom spise, nezabúdajúc pritom na uvedení konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR.

Dávame Ústavnému súdu do pozornosti najmä tieto skutočnosti:

Náš klient sa mal daného konania dopustiť 3 skutkami - 3 body obžaloby, v krátkosti uvádzame o aké dôkazy okrem nezákonnej výpovede poškodenej konštatovanej samotným súdom a taktiež v konaní pred súdom nepoužitelným znaleckými posudkami opiera Okresný súd ako aj Krajský súd väzby P. B.

a) skutok podľa I. bodu obžaloby je stojí na skutočnosti, že svedok G. mal viesť poškodenú na lekárske ošetrovanie, a uviedla mu, že spadla. Keďže však lekár už neordinoval na dané ošetrovanie nešla. Nič viac k veci neuviedol.

Tu by sme ešte radi dodali, že súd od mája 2007 nebol schopný na pojednávania predvolať svedka, ktorý ma video a fotodokumentáciu, zo svojej svadby, konanej 3 dní

potom ako mal náš klient zlomiť ruku poškodenej. Na tejto fotodokumentácii poškodená so svojou rukou konzumuje jedlá, drží rôzne predmety. Obhajoba viackrát apelovala aby súd rešpektoval č. 6 ods. 3 písm. d Dohovoru a svedka predvolal, uviedli sme jeho adresu, telefón, mail, avšak súd to ignoruje.

b) skutok podľa bodu II. obžaloby je podľa oboch súdov odôvodnený tým, že poškodená pri lekárskom vyšetrení pred podaním trestného oznámenia uviedla zbitie neznámou osobou.

c) pre skutok podľa III. bodu obžaloby nášho klienta podľa súdu pre dôvody väzby má usvedčovať výpoveď policajtov ktorí videli ako poškodená sedí na sedadle spolujazdca nášho klienta, ktorí ju vezie ako domov. Poškodená sama vo svojej pre súdom nepoužiteľnej výpovedi uviedla, že predtým domov telefonovali obaja s naším klientom jej mame, že ju náš klient vezie domov a že sú doma za 10 minút. Klient pri zastavení hliadkou PZ nepáchal žiadnu trestnú činnosť, len viezol domov na aute svoju vtedy ešte manželku.

Je síce svedectvo svedkyne T. - matka poškodenej ktorá mala vidieť za tmy, z rohu domu ako údajne náš klient mal vziať jej dcéru do auta. Svedkyňa sa ešte vyjadrila, že má negatívny vzťah k nášmu klientovi a jej výpoveď bude spochybnená rekonštrukciou.

Žiadne iné dôkazy o vine nášho klienta nebol súd resp. orgány činné v trestnom konaní schopné zaobstarať počas skoro 2 ročnej väzby klienta. Navyše ak si pozriem zamietnutia žiadosti o prepustenie z väzby z roku 2006 súd odôvodnení uvádza, že obžalovaný resp. obvinený je usvedčovaný najmä výpoveďou poškodenej a znaleckými posudkami, dokonca ako sme už uviedli. Okresný súd aj v odôvodnení zamietnutia predmetnej žiadosti uvádza ako dôkaz výpoveď poškodenej, napriek tomu, že o nej vzápätí tvrdí, že sa bude opakovať. “

V podaní doručenom ústavnému súdu 10. decembra 2007 sťažovateľ doplnil svoje stanovisko s poukazom na uznesenie okresného súdu z 24. mája 2005, z ktorého podľa jeho tvrdenia vyplýva, že „súd opieral jeho väzbu o výpoveď poškodenej, ktorá bola po vyše roku trvania jeho, podľa nášho názoru nezákonnej väzby vyhlásená za pre účely súdneho konania nepoužiteľnú.

Sudca pre prípravné konania Okresného súdu v Martine v tomto uznesení, zo dňa 24. 5. 2006 v odôvodnení uvádza, citujeme:

Dôvodné podozrenie, že sa dopustil trestnej činnosti, z ktorej bol obvinený, vyplýva z dosiaľ vykonaných dôkazov a to predovšetkým z výpovede poškodenej B. - teraz F. (JUDr. F. je bývalý obhajca nášho klienta a poškodená s ním cca január 2006, pred podaním trestného oznámenia na svojho vtedy manžela nadviazala intímny pomer a momentálne sú manželia, text v zátvorke doplnený právnym zástupcom sťažovateľa, pozn.). Z tejto výpovede vyplýva dôvodná obava, že ak by bol obvinený z väzby prepustený, pokračoval by v páchaní trestnej činnosti. Pokiaľ v priebehu trestného konania vyšetrovatel' pochybil pri vykonávaní niektorých úkonov, tieto chyby boli na základe pokynov dozorujúcej prokurátorky odstránené a ani tieto pochybenia nemali vplyv na zákonnosť vykonaných dôkazov a na dôvodnosť vznesenia obvinenia a začatia trestného stíhaní

Tu dodávame, že pri vyhotovovaní tohto uznesenia vychádzal súd z domnienky zákonnosti výpovede poškodenej a taktiež, že P. B. bol obvinený na základe výpovede poškodenej. Sme si istý, že súd len umelo po tom ako bolo zistené, že sa pre súdom musí opakovať prakticky celé prípravného konania, hľadá ako by nášho klienta po skoro dlhej väzbe prepustiť nemusel a postavuje zákonnosť väzby na budúcich dôkazov, ktoré ale ako uvádza vykoná...“.

V podaní doručenom ústavnému súdu 4. januára 2008 právny zástupca sťažovateľa spochybňuje dôveryhodnosť vyjadrenia podpredsedu okresného súdu s poukazom na skutočnosť, že krajský súd ho vylúčil „z konania z dôvodu jeho zaujatosti v konaní voči osobe P. B.“, a popisuje ďalší priebeh konania, z ktorého vyplýva, že „dňa 18. 10. 2007 náš klient znova podal žiadosť o prepustenie z väzby, doteraz (prakticky 2,5 mesiaca) o tejto žiadosti nebolo rozhodnuté a to ani Okresným súdom v Martine“, v dôsledku čoho sťažovateľ „plánuje počnúc dňom 3. 1. 2008 začať protestnú hladovku“.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z obsahu sťažnosti a predovšetkým návrhu rozhodnutia (petitu), ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný, vyplýva, že sťažovateľ namieta:

1. Porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru „*včasným nekonaním*“, t. j. postupom okresného súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 9. mája 2007 v konaní sp. zn. 3 T 69/2006;

2. Porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 3 ústavy (v petite je uvedené „*čl. 17 ods. 1, 2, 3 Dohovoru*“, hoci z obsahu sťažnosti zjavne vyplýva, že sťažovateľ mal na mysli čl. 17 ods. 1, 2 a 3 ústavy, a preto ústavný súd vychádzajúc z materiálneho chápania ochrany ústavnosti túto formálnu chybu sťažovateľa pri svojom rozhodovaní zohľadnil, pozn.) a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 zo 6. marca 2007;

3. Porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 zo 17. júla 2007 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 50/2007 z 22. augusta 2007.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 3 ústavy obvineného alebo podozrivého z trestného činu možno zadržať len v prípadoch ustanovených zákonom. Zadržaná osoba musí byť ihneď oboznámená s dôvodmi zadržania, vypočutá a najneskôr do 48 hodín prepustená na slobodu alebo odovzdaná súdu. Sudca musí zadržanú osobu do 48 hodín a pri obzvlášť závažných trestných činoch do 72 hodín od prevzatia vypočuť a rozhodnúť o väzbe alebo o jej prepustení na slobodu.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú

oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

- d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;
- e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
- f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, dokiaľ jeho vina nebola preukázaná zákonným spôsobom.

1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 3 T 69/2006 pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 9. mája 2007

Sťažovateľ v súvislosti s namietaním postupu okresného súdu v konaní sp. zn. 3 T 69/2006 pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 9. mája 2007 poukazuje predovšetkým na „*včasné nekonanie*“, resp. nečinnosť okresného súdu, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Zo sťažnosti, z priloženej dokumentácie a súdneho spisu sp. zn. 3 T 69/2006 v súvislosti s rozhodovaním okresného súdu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 9. mája 2007 ústavný súd zistil nasledovné:

- žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola okresnému súdu doručená 9. mája 2007 (jej súčasťou bola aj žiadosť, aby o nej okresný súd rozhodol na verejnom pojednávaní),
- 16. mája 2007 bol termín pojednávania nariadený na 22. máj 2007 zrušený na žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa a nový termín bol nariadený na 7. jún 2007,
- podaním doručeným okresnému súdu 18. mája 2007 právny zástupca sťažovateľa požiadal, aby okresný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa na neverejnom zasadnutí, súčasne navrhol vykonanie ďalších dôkazov a vylúčenie prokurátorky okresnej prokuratúry konajúcej vo veci, ktoré okresný súd v ten istý deň zaslal na vyjadrenie okresnej prokuratúre,
- 21. mája 2007 bola okresnému súdu doručená žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa o určenie iného termínu pojednávania,
- 25. mája 2007 bolo okresnému súdu doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa, v ktorom žiada okamžité prepustenie sťažovateľa z väzby a oznamuje, že sťažovateľ začal 24. mája 2007 protestnú hladovku [túto skutočnosť oznámil okresnému súdu 28. mája 2007 aj Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok (ďalej len „ústav“)],
- prípisom z 30. mája 2007 okresný súd požiadal ústav o informáciu, či sa bude môcť sťažovateľ zo zdravotných dôvodov zúčastniť pojednávania nariadeného na 7. jún 2007,

- ústav okresnému súdu oznámil, že sťažovateľ bol 31. mája 2007 hospitalizovaný v Nemocnici pre obvinených a odsúdených v Trenčíne (ďalej len „nemocnica“),
- okresný súd požiadal nemocnicu o vyjadrenie, či sa sťažovateľ bude môcť zúčastniť pojednávania,
- nemocnica prípisom z 1. júna 2007 okresnému súdu oznámila, že sťažovateľ naďalej drží hladovku a *„jeho účasť na tomto pojednávaní je nemožná“* (táto informácia bola potvrdená aj v telefonickom rozhovore konanom 4. júna 2007),
- 4. júna 2007 okresný súd zrušil nariadený termín pojednávania,
- právny zástupca sťažovateľa doručil 5. júna 2007 okresnému súdu sťažnosť pre nečinnosť podľa § 55 ods. 3 a nasl. Trestného poriadku, na ktorú zákonný sudca odpovedal nasledujúci deň,
- právny zástupca sťažovateľa 6. júna 2007 faxom doručil okresnému súdu späťvzatie sťažnosti pre nečinnosť, čo okrem iného odôvodnil nasledovne *„Po dodatočnej analýze postupu OS Martin sme dospeli k záveru, že bez osobného vypočutia žiadateľa (obžalovaného), by bolo rozhodnutie OS Martin v rozpore so zákonom“*,
- 11. júna 2007 právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu podanie, v ktorom uviedol, že *„trváme, aby sa žiadosti o prepustenie z väzby rozhodlo čím skôr na neverejnom zasadnutí“*,
- okresný súd 14. júna 2007 zistil, že sťažovateľ bol 12. júna 2007 eskortovaný do ústavu a jeho zdravotný stav je dobrý,
- podľa zistenia predsedu senátu prísediaca je od 14. júna 2007 do 25. júna 2007 na dovolenke v zahraničí, pričom predseda senátu bude čerpať riadnu dovolenku v období od 26. júna 2007 do 8. júla 2007; vzhľadom na uvedené bol nariadený termín pojednávania na 10. júl 2007,
- 12. júna 2007 podal sťažovateľ krajskému súdu sťažnosť podľa § 55 ods. 3 a nasl. Trestného poriadku v súvislosti s rozhodovaním o väzbe sťažovateľa, o ktorej krajský súd rozhodol uznesením č. k. 2 Ntro 1/2007-425 z 27. júna 2007. Krajský súd vo výrokovej časti tohto uznesenia konštatoval, že sťažnosť sťažovateľa je opodstatnená, a určil okresnému súdu na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa z 9. mája 2007 lehotu 10 dní od doručenia tohto uznesenia. V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol, že na vzniknutých prieťahoch *„sa značnou mierou podieľal i sám obžalovaný“*,

- okresný súd na verejnom pojednávaní 10. júla 2007 uznesením zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 9. mája 2007.

Podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene. Požiadavka urýchllosti rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby vyplýva aj z už citovaného čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ namieta.

Ústavný súd vo svojej judikatúre týkajúcej sa požiadavky urýchllosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby už viackrát konštatoval, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchllosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne napr. III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03, III. ÚS 126/05). V konaní sp. zn. III. ÚS 126/05 ústavný súd uvedený právny názor ešte viac zvýraznil, keď uviedol, že požiadavke neodkladnosti, resp. urýchllosti spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.

V danom prípade odo dňa podania žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu do rozhodnutia okresného súdu uplynuli 2 mesiace, čo by pri mechanickej aplikácii uvedenej judikatúry ústavného súdu malo viesť k vysloveniu porušenia práva sťažovateľa garantovaného čl. 5 ods. 4 dohovoru. Takýto záver môže ústavný súd urobiť ale len po dôkladnom posúdení konkrétnych okolností prípadu, a to aj s ohľadom na ďalšie práva sťažovateľa vyplývajúce z ústavy a dohovoru, ktoré by v súvislosti s rozhodovaním o ďalšom trvaní väzby mohli byť porušené, a to najmä právo byť vypočutý, t. j. právo, aby okresný súd o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol na verejnom pojednávaní. Ide o právo, ktoré treba považovať za integrálnu súčasť práv vyplývajúcich z čl. 5 ods. 4 dohovoru, čo ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre sústavne pripomína. V naznačených súvislostiach treba brať do úvahy tiež základné právo sťažovateľa na obhajobu prostredníctvom obhajcu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy.

Väzba je zásadným zaisťovacím inštitútom a predstavuje výrazný zásah do základného práva jednotlivca na osobnú slobodu. Neodmysliteľnou procesnou zárukou pri takomto zásahu musí byť právo dotknutej osoby „osobne sa vyjadriť“, teda byť vypočutá súdom k dôvodom a okolnostiam ďalšieho zotrvania vo väzbe (III. ÚS 84/06 tiež I. ÚS 352/06, IV. ÚS 290/07).

V konkrétnych okolnostiach prípadu aj vzhľadom na požiadavky ustanovené v § 72 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorého okrem iného vyplýva povinnosť príslušného súdu rozhodnúť o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu po jeho vypočutí, t. j. na verejnom pojednávaní, ak obvinený v takejto žiadosti uvedie skutočnosti, na ktoré ho treba vypočuť, alebo ak v žiadosti o prepustenie z väzby výslovne požiadava o výsluch a zároveň uvedie nové skutočnosti súdu skôr neznáme, ktoré sú významné na rozhodnutie, sa ústavný súd stotožnil s názorom predsedu príslušného senátu okresného súdu, že z obsahu žiadosti sťažovateľa z 9. mája 2007 vyplynuli také skutočnosti, že o nej bolo potrebné rozhodnúť na verejnom pojednávaní o to viac, že sťažovateľ o to výslovne v tejto žiadosti požiadaval. Na tomto závere nemení podľa názoru ústavného súdu nič ani skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľa podaním z 18. mája 2007 žiadaval, aby okresný súd o žiadosti jeho klienta rozhodol na neverejnom pojednávaní, berúc do úvahy, že následne právny zástupca na tom už netrval a v podaní zo 6. júna 2007 sa s týmto názorom predsedu senátu aj stotožnil, keď v ňom uviedol, že *„bez osobného vypočutia žiadateľa (obžalovaného), by bolo rozhodnutie OS Martin v rozpore so zákonom“*. Ďalšiu zmenu postoja právneho zástupcu sťažovateľa vyjadrenú v podaní doručenom okresnému súdu 11. júna 2007, v ktorom opätovne žiadaval, aby o žiadosti sťažovateľa rozhodol okresný súd na neverejnom zasadnutí, považoval ústavný súd v konkrétnych okolnostiach prípadu za účelovú.

Vzhľadom na uvedené, opierajúc sa o skutočnosť, že termín pojednávania nariadený na 22. máj 2007 okresný súd zrušil na základe žiadosti právneho zástupcu sťažovateľa, ako aj skutočnosť, že sťažovateľ následne v období minimálne do 12. júna 2007 držaním protestnej hladovky znemožnil, aby okresný súd rozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu na verejnom pojednávaní, ústavný súd konštatoval, že okresnému súdu nemožno pripísať na ťarchu to, že do skončenia hladovky sťažovateľa, t. j. do 12. júna 2007

nerozhodol o jeho žiadosti z 9. mája 2007, pretože z konkrétnych okolností prípadu vyplývalo, že o nej mohol rozhodnúť len po predchádzajúcom vypočutí sťažovateľa, t. j. na verejnom pojednávaní. Podľa názoru ústavného súdu totiž nemožno úspešne namietať porušenie určitého ústavou alebo medzinárodnou zmluvou garantovaného práva alebo slobody takým postupom dotknutého všeobecného súdu, ktorý by mohol mať za následok porušenie iného ústavou, resp. medzinárodnou zmluvou garantovaného práva alebo slobody.

Z uvedeného záveru vyplýva, že k prípadnému porušeniu práva sťažovateľa rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa urýchlene vyplývajúceho z čl. 5 ods. 4 dohovoru mohlo dôjsť len postupom okresného súdu v ďalšom období, t. j. od 12. júna 2007 do 10. júla 2007, keď o žiadosti sťažovateľa rozhodol.

V ďalšom období podľa vyjadrenia okresného súdu prekážky urýchleného rozhodnutia o žiadosti sťažovateľa tvorili skutočnosti, že prísediaca a následne predseda senátu čerpali dovolenku. V dôsledku týchto skutočností došlo k nečinnosti okresného súdu v trvaní takmer jedného mesiaca.

Ústavný súd pri posudzovaní obdobia po 12. júni 2007 vzal do úvahy, že neprítomnosť prísediacej, resp. jej pobyt v zahraničí (do 25. júna 2007) vytvorila objektívnu prekážku v konaní, ktorej operatívne riešenie v danom čase nebolo možné. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že aj keď lehotu, v ktorej okresný súd napokon rozhodol o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 9. mája 2007, nemožno považovať za primeranú, je v konkrétnych okolnostiach prípadu podľa jeho názoru z ústavného hľadiska akceptovateľná.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti

prípade, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta.

Pri rozhodovaní o tejto časti sťažnosti ústavný vzal do úvahy aj už spomínané uznesenie krajského súdu č. k. 2 Ntro 1/2007-425 z 27. júna 2007, ktorým sa zabezpečila náprava vo veci. V tejto súvislosti ústavný súd poukázal na svoje subsidiárne postavenie pri ochrane ústavnosti, v zmysle ktorého ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04).

Krajský súd vydal označené uznesenie na základe sťažnosti sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu v zmysle § 55 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého ak je dôvodný predpoklad, že došlo k prietahom v príprave prejednávania veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k prietahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia, ktorákoľvek zo strán môže podať prostredníctvom tohto súdu sťažnosť pre nečinnosť na nadriadený súd, aby určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu; ak sa nepostupuje podľa odseku 4, súd musí bez meškania túto sťažnosť pre nečinnosť zaslať spolu so spisom a svojím stanoviskom a so stanoviskom predsedu súdu nadriadenému súdu.

Podľa § 55 ods. 5 Trestného poriadku o sťažnosti pre nečinnosť uvedenej v odseku 3 musí rozhodnúť senát nadriadeného súdu do piatich pracovných dní od prevzatia veci. Ak

- a) zo strany súdu nedošlo k prietahom, sťažnosť pre nečinnosť sa zamietne,
- b) je sťažnosť pre nečinnosť opodstatnená, nadriadený súd určí primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu.

V uvedenej súvislosti ústavný súd poukázal na svoj právny názor, podľa ktorého ak

bola náprava vo veci sťažovateľa vykonaná v rámci všeobecného súdnictva, ústavný súd v zásade nemôže vysloviť porušenie označeného základného práva sťažovateľa (I. ÚS 191/06), a konštatoval, že je aplikovateľný aj v tomto prípade, keďže krajský súd v rámci svojej právomoci zabezpečil nápravu a uložil okresnému súdu rozhodnúť v primeranej lehote, čo okresný súd akceptoval.

Na tomto základe ústavný súd po zohľadnení svojich názorov týkajúcich sa opodstatnenosti tejto časti sťažnosti sťažovateľa a opierajúc sa o svoje subsidiárne postavenie pri ochrane ústavnosti tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 3 T 69/2006 pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 9. mája 2007, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 3 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 zo 6. marca 2007

Pri posudzovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd považoval za potrebné opätovne zdôrazniť svoje subsidiárne postavenie pri ochrane ústavnosti. Z už citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej bol v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavnosti uznesenia okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 zo 6. marca 2007, a preto v tejto časti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že z jeho zistení vyplynulo, že sťažovateľ proti označenému uzneseniu okresného súdu podal 21. marca 2007 sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos 24/2007 z 11. apríla 2007 tak, že ju zamietol. Uvedené uznesenie krajského súdu ale sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom nenamieta.

3. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 z 10. júla 2007 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 50/2007 z 22. augusta 2007

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vo vzťahu k porušeniu svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 z 10. júla 2007 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 50/2007 z 22. augusta 2007, formuluje najmä nasledovné argumenty:

- a) výpoveď poškodenej L. F. (predtým B.) z prípravného konania je pre rozhodovanie súdov nepoužiteľná, keďže nebola vykonaná v súlade so zákonom (zo sťažnosti i spisu vyplýva, že poškodená nebola pred výpoveďou poučená podľa § 130 ods. 1 a 2 Trestného poriadku),
- b) znalecké posudky znalcov z odboru zdravotníctva a psychológie sú tiež nepoužiteľné, pretože vychádzali z nepoužiteľnej výpovede poškodenej,
- c) „poškodená ma nikde vo svojich pre súdom použiteľných výpovediach neoznačila za páchatel'a za vinu mne kladených trestných činov“,

d) vo vzťahu k námietkam proti výpovedi poškodenej a znaleckým posudkom ide o „zjavne hrubé procesné chyby tvoriace základ rozhodnutia o väzbe“, a preto neexistujú žiadne skutočnosti, „ktoré by odôvodňovali dôvodnosť resp. trvanie väzby či už podľa § 71 ods. 1a ale 1c TP“.

Pred preskúmaním opodstatnenosti argumentov uvádzaných sťažovateľom ústavný súd poukázal na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

So zreteľom na svoju konštantnú judikatúru ústavný súd preskúmal namietané uznesenia okresného súdu a krajského súdu zohľadňujúc pritom už citované vyjadrenia okresného súdu a krajského súdu, ako aj stanoviská právneho zástupcu sťažovateľa k nim.

V odôvodnení označeného uznesenia okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, neprijal písomný sľub sťažovateľa, neprijal návrh na prevzatie záruky za ďalšie správanie na nahradenie väzby podaný I. H., neprijal návrh sťažovateľa na nahradenie väzby peňažnou zárukou a ani návrh sťažovateľa

na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného pracovníka, sa okrem iného uvádza:

„Obvinený je v tomto štádiu konania usvedčovaný najmä výpoveďou poškodenej L. B., výpoveďami svedkov E. T., M. C., R. M., Ing. M. C. G. a ďalšími listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v predmetnom spisovom materiály. Pochybenia orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní spočívajúce v tom, že poškodená L. B. nebola pred svojim výsluchom poučená podľa ust. § 130 Tr. por. a taktiež na to, že znalecké posudky znalcov vychádzali z výpovede poškodenej učinenej pred vyšetrovateľom, je možné napraviť na hlavnom pojednávaní. Vina, či nevina obvineného však bude predmetom dokazovania na hlavnom pojednávaní.

U obvineného naďalej trvajú dôvody útekovej a preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. por., pretože obvinenému hrozí vysoký trest, keďže je stíhaný pre pokus zločinu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1, § 155 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. a keďže mal spáchať viac samostatných skutkov, súd mu v prípade preukázania viny bude ukladať úhrnný trest odňatia slobody nad hornú hranicu zvýšenej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. U obžalovaného naďalej trvajú dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por., pretože zo spisového materiálu vyplýva dôvodné podozrenie, že obvinený sa mal opakovane dlhší čas voči bývalej manželke dopúšťať násilného protiprávneho konania a tieto skutočnosti vo zvýšenej miere odôvodňujú obavu, že obvinený v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu, bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti.“

V odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Napriek tomu, že v konaní nie je možné prihliadať na výpoveď poškodenej L. B. (t. č. F.) vzhľadom na absenciu poučenia poškodenej podľa § 130 ods. 1, 2 Tr. por. pred jej výpoveďou v prípravnom konaní, na dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestnej činnosti obžalovaným minimálne v dvoch skutkoch (skutok v bode 2/ a 3/ obžaloby) nasvedčujú ďalšie dôkazy nachádzajúce sa v spise. Zo spáchania skutku zo dňa 19. 3. 2006 (skutok v bode 3/ obžaloby) je obžalovaný usvedčovaný výpoveďou svedkyne E. T. a svedkov M. C. a R. M., ale aj listinnými dôkazmi - lekárskeym potvrdením, záznamom o ošetrovaní pacienta - poškodenej. Rovnako na spáchanie skutku zo dňa 11. 2. 2006 nasvedčujú okrem výpovede

poškodenej, na ktorú nie je možné prihladiť i listinné dôkazy - lekárske potvrdenie ako aj ambulatný záznam zo dňa 11. 2. 2006 o ošetrovaní poškodenej, z ktorého zároveň vyplýva, že poškodená ako príčinu vzniku zranení uviedla zbitie inou osobou.

Uvedené skutočnosti teda naďalej nasvedčujú tomu, že minimálne dva skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie boli spáchané, majú znaky trestných činov a sú dôvody na podozrenie, že tieto skutky spáchal obžalovaný, pričom zo spisu naďalej vyplýva i dôvodná obava, že obžalovaný v prípade jeho prepustenia na slobodu bude pokračovať v páchaní obdobnej trestnej činnosti, ako to bolo ustálené i v doterajšom konaní, a to vzhľadom na povahu a spôsob trestnej činnosti, zo spáchania ktorej je obžalovaný podozrivý, pričom obžalovaný sa mal násilného konania voči poškodenej dopúšťať opakovane ale aj vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorý je v súčasnosti dôvodne podozrivý i zo spáchania majetkovej trestnej činnosti. Všetky uvedené skutočnosti vo svojom súhrne potom naďalej odôvodňujú záver o existencii dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. Rovnako je u obžalovaného naďalej daný i dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por., keď obžalovaný je okrem zločinu podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák., na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody na 5 až 12 rokov dôvodne podozrivý i zo spáchania zločinu podľa § 183 ods. 2 písm. d) Tr. zák., na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s trestnou sadzbou 3 až 8 rokov, pričom u obžalovaného v prípade uznania viny prichádza do úvahy i použitie asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Na túto skutočnosť nemajú vplyv ani súčasné úvahy o potrebe zrušenia asperačnej zásady, keď táto je stále súčasťou platného Trestného zákona, ktorým je súd pri svojom rozhodovaní viazaný.“

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu konštatoval, že okresný súd neoprel svoj záver o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu o sťažovateľom spochybnovanú výpoveď poškodenej a spochybnované znalecké posudky, ale o ďalšie dôkazy, konkrétne o výpovede štyroch svedkov a o listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise. Aj keď okresný súd tieto listinné dôkazy výslovne v odôvodnení napadnutého uznesenia neoznačil, zo spisu vyplýva, že v čase rozhodovania reálne existovali. Konkrétne išlo o lekárske potvrdenie a ambulatný záznam o ošetrovaní poškodenej z 11. februára 2006, v ktorom poškodená

uviedla ako príčinu vzniku zranenia zbitie inou osobou, a zápisnicu o konfrontácii medzi sťažovateľom a poškodenou z 19. marca 2006, keď bola poškodená zákonným spôsobom poučená a vypovedala proti sťažovateľovi.

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 z 10. júla 2007, tiež vyplýva, že krajský súd neoprel svoje rozhodnutie o sťažovateľom spochybňované dôkazy, ale o ďalšie dôkazy, ktoré v texte odôvodnenia výslovne uviedol a poukázal na ich význam z hľadiska konečného rozhodnutia, a to aj v širšom kontexte. Ústavný súd navyše v okolnostiach prípadu najmä vzhľadom na sťažovateľom namietané porušenie čl. 6 ods. 2 dohovoru (presumpcia nevinoty) považoval za potrebné poukázať so svojim súhlasným stanoviskom na ďalšiu časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, v ktorej krajský súd uviedol, že *„pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby sa nerozhoduje v merite veci, t. j. o vine či nevine obžalovaného, ale sa zvažuje, či sú tu konkrétne okolnosti, ktoré odôvodňujú ponechanie obžalovaného vo väzbe za účelom zabránenia obžalovaného vo vyhýbaní sa trestnému stíhaniu alebo výkonu trestu, v marení trestného stíhania alebo v pokračovaní v trestnej činnosti, pokiaľ je reálne daná obava z takéhoto konania obžalovaného. To, či sa obžalovaný skutkov skutočne dopustil ako aj ich prípadná právna kvalifikácia, teda otázka viny či nevinoty obžalovaného, bude predmetom ďalšieho dokazovania pre súdom“*.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu a dotknutej časti spisovej dokumentácie dospel k záveru, že tieto rozhodnutia sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto podľa jeho názoru nimi nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a označených práv podľa dohovoru. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich práv uznesením okresného súdu sp. zn. 3 T 69/2006 z 10. júla 2007 a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos 50/2007 z 22. augusta 2007.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2008